

Σκούζω κτ' από τόν θρόνο κτ' από τόν κρφανέ:
 όρσε λοιπόν στής κάλπαις, καί στήχι καί στό ναί.

**Μεγά συμβουλή
 του Φασουλή.**

- Μή σιμώνης σέ κάλπαις άπάνω,
 που κατάκαρδα θλίβουν τό Γένος,
 πούχουν μέσα τό πνεύμα τό πλάνο
 και πλανάται λαός ναρκωμένος.

Ένας κόσμος τριγύρω χαλά,
 φλογοβόλα μάς σκιάζουν Ήφαιστεια,
 μαύρος δαίμων όλ έθρου γελά
 κι όργιάζει με δείπνα Θεούστεια.

Βλέπεις αίματα γύρω περίσσια
 κι ένας κόσμος μουγγρίζει Ταρτάρειος,
 κι έκλογών άναγγέλλει μεθύσια
 τών Ρωμηώνό λαός ό μακάριος.

Μή σιμώνης σέ κάλπαις κοντά,
 όπου δόξης ξεραίνονν διαφνώνα,
 μήτε πόθος κανείς άς καρτά
 ψηφοφόρους πρός κάλπης άγώνα.

Μή σιμώνης σέ κάλπαις, κανάγια,
 πούναι μόνος σκο πός των ή στρουγγα,
 και βελάζουν τάρνιά των τάλάγια
 με κουδούναις σάν πρην τάργα τούγγα.

Μή σιμώνης στής κάλπαις έκείναις,
 που δεν βλέπουν τό δάκρυ του πόνου,
 μά χορεύουν κοντά των κηφήνες,
 όπου παίζουνε λόρδα πρδ χρόνου.

Μη σιμώνης στήσ κάλπης τήν φούρια,
λέγε μόνο γκουάρντα έ πάσσα,
έχουν σύμβολα τώρα καινούρια,
και σπαθι γιά να κόβη τα πράσσα.

Κι'ό Λεβάντες παλεύει κι'ή Δύσις,
μά παλεύουν κι'οι δρό μας οι Μήτσοι,
κι'αν κανένας σου'πή να ψηφίσης
κύτταζε τον και λέγε του πρώτσι.

Μή μεθύσης και σ'αυ πανευδαίμων
μέ καιπόσους παληούς κουτσαβάκηδες,
μή μεδέξης και σ'αυ των πολέμων,
πού σκαρόνουν οι δρό Δημητροάκηδες.

Μη σιμώνης καθόλου, βρε χάχα,
σ'έκλογαίς, πού δέν έχουν χρωμα,
πού γινήκαν σ'το βρόντο μονάχα
γιά να κάνη κι'ό Γούναρης κόμμα.

Μη κανείς σου φλογίση τα στέρνα,
μή τρελλή σε πλανήση κραυπάλη,
πολυκέφαλα βλέπε Κουβέρνα,
όπου τρέχουνε δίχως κεφάλι.

Μη σιμώνης σε κάλπαις, μαγκούφη,
πού περιδοξον μέλλον μ'ας λένε,
και τα χάγια μας κάνουν πώς κλαίνε
Γραμματείς, Φαρισσαίοι, Ταρτούφοι.

Μη και σ'αυ τήν γλωσσίσσα σου λώσης
και σε κάλπαις σιμώνης, σαλιάρη,
πού σου λένε θεριμά να φιλήσης
τό λεπτό τής Αρκούδας ποδάρι.

Έκλογεύς μήν προβάλης σ'τη μέση,
μήν ψηφίσης σε κάλπαις σ'αυ β'β'δι,
όπου κρύβουν σαρκί και φέσι
κι'έθνικα τής Τουρκι'ς ιδεώδη.

Μη με βήμα και σ'αυ κατεπείγον
πλησιάζης σε κάλπαις Προέδρων,
κι'έλα κλάψε με πλήθη προσφύγων
ξηρανθέντας χεμάρρους των Κέδρων.

Μη και σ'αυ, Περωλή παραλαίπα,
πού κτυπάς τήν κοιλιά σου τήν άδεια,
καμμι'ας κάλπης κυτάξης τήν τρώπα
και ξαπλώσης τα δρό σου ξεράδια.

Σ'αυ γλεντζές μη βαροής βιολιά,
μήν πηδ'ς σ'έκλογαίς σ'αυ και δαύταις,
αυ τα νέα τα κάνουν παληά
και ξεθάβουν παληούς νεκροθάφτες

**Συγχαρητήριον θεριμόν
πρός δύο προσφιλες ημών.**

Συγχαίρομεν τόν Τσάκωνα και τόν Δημητριάδην,
κι'αυτόν κι'έκεινον κάλλιστον ημών Άσκληπιάδην,
πού γίνηκαν Καθηγηταί του Πανεπιστημίου,
εφ'φ και έμεις τοδς κρίνομεν άξιους έγκωμιου.